

Paul Maar
SAMS'IN DÖNÜŞÜ
SAMS'IN MACERALARI

2

Çeviren: Süheyla Kaya ■ Kapak Resmi: Gözde Bitir

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2000 adet, Ekim 2013

ISBN 978-975-07-1900-4

Am Samstag kam das Sams zurück, Paul Maar

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1980

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2013

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif

Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa

alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3 No: 3/2

Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası; Sertifika No: 19039

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi

2 NF 4/8 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitabı:**
SAMS İLE BİR HAFTA

Paul Maar

1937 yılında Schweinfurt'ta doğan Paul Maar, resim ve sanat tarihi öğrenimi gördü. Önce sanat eğitimcisi olarak faaliyet gösterdi. Uzun yıllardan beri Almanya'nın en başarılı, çok yönlü çocuk ve gençlik yazarı olarak kabul edilmektedir. Paul Maar, *Almanya Gençlik Edebiyatı Ödülü*, *Friedrich-Rückert Ödülü* ve *E.T.A. Hoffman Ödülü* gibi ödüllerin sahibidir.

SAMS'IN DÖNÜŞÜ

SAMS'IN MACERALARI

2

İçindekiler

Perşembe Günü Gök Gürülde, Şimşek Çakar, 9

Dilek Makinesinin Gerçekleştirdiği Dilekler, 33

Bay Kuş Gezintiye Çıkıyor, 72

Bir Gezinti Daha, 98

Sams Tehlikede, 124

Kısa Devre, 138

Son Mavi Nokta, 150

*"Sams ile Bir Hafta"*yı hatırlıyor musunuz? Pazar tatil günüydü, güneş açmıştı. Pazartesi, Suspus'un bir dostu kapıyı çalmıştı. Salı günü, Bay Suspus işe gitmiş, patronun çatık kaşlarıyla karşılaşmıştı. Çarşamba, hafta ortasıydı, çalışmaktan yorulmuştu. Perşembe günü gök gürlemiş, şimşek çakmıştı. Cuma günü patronu Bay Suspus'a izin vermiş, o da çalışmak zorunda kalmamıştı.

Ve sonra... Sonra cumartesi olmuş ve Sams gelmişti.

Sams'ın yüzünde, dileklerin gerçekleşmesini sağlayan mavi noktalar vardı. Bay Suspus da bir dilek makinesi dilemişti. Ama ayrıca çalıştırma düğmesi veya kolu dilemediği için makine çalışmamış, bu arada cumartesi olduğundan Sams gitmek zorunda kalmıştı.

Bay Suspus, o zamandan beri güneşin açtığı pazar günüyle başlayıp patronunun izin verdiği cuma günüyle biten bir haftanın gelmesini bekliyor. Eğer hafta böyle geçerse cumartesi günü Sams'ın döneceğini umuyor.

Perşembe Günü Gök Gürüldü, Şimşek Çakar

Pazar günü güneş açmıştı.

Pazartesi günü çalışmaya büroya giden Bay Suspus, öyle huzursuzdu ki bu durum patronun bile dikkatini çekti.

“Neyiniz var sizin?” diye sordu merak içinde. “Beş dakikada bir saate bakıyorsunuz. Her pazartesi böylesiniz.”

“Sadece üç haftadır,” diye düzeltti Bay Suspus. “Bir randevum var da.”

“Nasıl yani? Üç haftadır her pazartesi randevunuz mu var, yoksa üç haftadır bu pazartesi günü için mi randevulaşıyorsunuz? Pek anlamadım,” dedi patron.

Bay Suspus çalışmaya devam ederken:

“Anlaşılması da olanaksız zaten,” diye yanıtladı patronunu.

Saat nihayet beş olmuştu. Aceleyle ceketini giyip

bürodan dışarı fırladı, koşar adım gitti evine. Dış kapıdan girer girmez, daha merdivenin başında, "Bayan Rotkohl, Bayan Rotkohl!" diye bağırmaya başladı.

Bay Suspus'un "Bayan Dırdır" dediği ev sahibesi kadın, dairesinin kapısından başını uzatıp:

"Ne var?" diye sordu. "Yine ayakkabılarınızı pas-pasa silmeyi unuttunuz!"

Bay Suspus birkaç adım geri gidip paspasa ayakkabılarını silerken, "Bay Mon geldi mi?" diye sordu.

"Bay Mon mu? Yine mi ziyarete gelecek?" diye bağırdı Bayan Dırdır. "Üç haftadır her pazartesi dostunuz Bay Mon geliyor. Böyle devam ederse kendisinden bir miktar kira ödemesini isteyeceğim; çünkü neredeyse burada yaşıyor."

"Merak etmeyin! Eğer her şey yolunda giderse bir daha gelmek zorunda kalmayacak," diyerek teselli etti kadını Bay Suspus.

"Her şey yolunda giderse," diye tekrar etti Bayan Dırdır. "Onun bugün son kez gelmesini mi istiyorsunuz?"

"Evet, elbette!"

"Madem ondan hoşlanmıyorsunuz, neden durmadan davet edip duruyorsunuz?"

"Hoşlanmadığımı kim söyledi size?"

"Daha biraz önce onun bugün son kez gelmesini istediğinizi söylediniz," dedi Bayan Dırdır. "Şimdi de ondan hoşlandığınızı iddia ediyorsunuz. Gelmesini

istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Anlayamadım.”

Bay Suspus:

“Anlaşılması da olanaksız zaten,” dedi. Bu sözleri bugün ikinci kez söylüyordu. “Ama yine de anlatmayı deneyeyim. Bu kez her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Umarım, üç haftadır olduğu gibi bir sürü aksilik yaşamam!”

“Aksilik mi?” diye sordu Bayan Dırdır, merakla. “Ben hiç farkında değilim. Aksi giden ne?”

“Her şey,” yanıtını verdi Bay Suspus, öfkeyle. “Gerçekten her şey!”

“Her şey mi?” diye sordu kadın. “O zaman anlatın bakalım!”

“İlk hafta olması gerektiği gibiydi her şey,” diye başladı Bay Suspus anlatmaya. “Pazar günü güneş açmıştı. Ama ilk büyük aksilik pazartesi günü ortaya çıktı.”

“Aksilik mi? Nasıl? Hadi anlatın. Ağzınızdan her sözcüğü kerpetenle almak zorunda kalmayayım.”

“Bay Mon geç kalmak istemediği için...”

“Eee?”

“Cumartesi günü geldi beni ziyarete,” diye tamamladı cümlesini Bay Suspus, derin derin iç çekerek.

“Eee sonra?” diye sordu Bayan Dırdır, merakla.

“Sonra mı? Sonrası hiç! Bu yeterince kötüydü zaten,” diye bağırdı Bay Suspus. “Dostum Bay Mon’un

pazartesi günü gelmesi gerekiyordu, oysa o cumartesi günü geldi ve bütün hafta berbat oldu.”

Bayan Dırdır, başını sallayarak Bay Suspus’un anlattıklarını onaylamadığını gösterdi.

“Siz de hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz,” dedi sitem dolu bir sesle. “Bay Mon zamanında gelmediğinde heyecana kapılıyorsunuz. Erken geldiğinde bütün haftayı berbat etmiş oluyor! Peki, sonraki hafta ne oldu? Yine erken mi geldi dostunuz Bay Mon?”

Bay Suspus hâlâ heyecanlıydı.

“İkinci hafta çok güzel başladı. Pazar günü güneş açmış, pazartesi günü de Bay Mon gelmişti ziyaretime. Ama salı günü, düşünebiliyor musunuz, resmi tatildi, dolayısıyla işte değildim. Oysa benim işe gidip patronun çatık kaşlarıyla karşılaşmam gerekiyordu. Buna ne dersiniz?”

“Ne diyeyim? Ne güzel, çalışmak zorunda kalmadınız işte.”

“Buna güzel mi diyorsunuz?” diye bağırdı Bay Suspus. Vücudu dehşet içinde titremişti. “Hayır, iğrenç, hatta korkunç bir şey bu!”

“Ama işe gitmek zorunda kalmadığınız günler mutlu olurdunuz,” dedi Bayan Dırdır; hiçbir şey anlamamıştı.

“Ama cuma günü izin yapıp işe gitmemem, salı günü ise işte patronun çatık kaşlarıyla karşılaşmam gerekiyordu. Doğrusu buydu.”

“Anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamadım,” dedi Bayan Dırdır.

“Size söylemiştim. Anlaşılması olanaksız bir durum bu,” diye tekrar etti Bay Suspus.

“Hadi, üçüncü haftayı da anlatın,” önerisinde bulundu Bayan Dırdır. “Belki o zaman anlarım.”

“En kötüsü üçüncü haftaydı,” diye başladı Bay Suspus anlatmaya. “Pazar günü hava bozdu; neredeyse bütün öğleden sonra boyunca gök gürledi, şimşek çaktı.”

“Evet, hatırladım. Hava iğrençti,” diye onayladı Bayan Dırdır, Bay Suspus’un söylediklerini.

“Durun daha bitmedi. Perşembe günü de güneş açtı,” dedi Bay Suspus, acı acı yakınarak.

Bayan Dırdır şaşırmişti. “Güneş mi? Nasıl yani?” diye bir şeyler geveledi ağzında.

“Sizce güneşin açmasının sakıncası mı vardı?”

“Hem de nasıl!” diye bağırdı Bay Suspus, öfke içinde. “Pazar günü hava birdenbire bozdu, gök gürledi, şimşek çaktı; bu yeterince kötüydü zaten. Bir de perşembe günü güneş açınca... Tam bir alçaklık bu, küstahlık!”

“Belki anlarım demiştim ama kafam iyice karıştı. Gerçi kafamın iyice karışması pek mümkün değil, zira daha önce de karıştı,” dedi Bayan Dırdır. “Yağmur yağdı diye kızılıyorsunuz.”

Bay Suspus düzeltti kadının söylediğini.

“Yağmur yağdı diye değil, gök gürledi, şimşek çaktı diye!”

“Güneşin açmasından da, havanın bozmasından da pek hoşlanmıyorsunuz sanırım. İyi de siz nasıl bir hava isterdiniz? Fazla seçeneğiniz kalmadı.”

“Görüyorum ki siz de beni anlamıyorsunuz,” dedi Bay Suspus; incinmişti, arkasını dönüp odasına girdi. Bayan Dırdır koridorda kalakalmıştı.

Tam o sırada dış kapının zili ısrarla çaldı. Kapısını henüz kapamış olan Bay Suspus, odasından ok gibi fırlayıp Bayan Dırdır'ın yanından öyle hızlı geçti ki kadıncağız, zil uzun uzun çaldığı için söylenmeye bile fırsat bulamadı.

“Bay Mon bu! Beni ziyarete geldi!” diye bağıarak açtı kapıyı.

Gerçekten Bay Mon gelmişti. Bay Mon her zamanki gibi neşeliydi.

“Hey, eski dostum! Al bakalım şunları,” diyerek Bay Suspus'un bir eline kocaman bir bavul, öteki eline de bir kuş kafesi tutuşturdu. “Eee nasılsın bakalım? İyi görünüyorsun!”

Bay Suspus bir bavula, bir kuş kafesine, en sonunda da Bay Mon'a şaşkınlıkla baktı. Ne yanıt verebilirdi? Bay Mon, sorduğu soruyu kendisi yanıtlamıştı zaten. O nedenle sadece:

“Merhaba dostum! Beni ziyarete gelmiş olman gerçekten çok hoş!” dedi.

“Evet, çok hoş,” diye onayladı Bay Mon. “Arabadan Klaracık'ı ve hint domuzunu getirebilmem için şu hamster kafesini de alır mısın elimden?” diye sorduktan sonra, “Evet, elbette alırsın,” diye kendi sorusunu yanıtladı yine. Bu arada Bay Suspūs'un koltuğunun altına hamster kafesini sıkıştırmıştı.

“Klaracık da kim?”

“Yeni aldığım beyaz fare, onunla hemen tanışacaksın, eski dostum,” dedi Bay Mon. “Ama dikkat et Bay Kuş, Hamster Andi'ye bir şey yapmasın!”

“Bay Kuş mu?” diye bağırdı Bay Suspūs, umutsuzca.

“Papağanım! İki hafta önce pazartesi günü tanışmamış mıydın onunla? Ah hayır, sen Moppel'i görmüştün. Dikkat et: Adı Baykuş değil, Bay Kuş. İyi günler desene!”

“İyi günler,” dedi Bay Suspūs, nazik bir biçimde.

“Sana değil, Bay Kuş'a söyledim,” diye bağırdı Bay Mon. Gerçekten de papağan peş peşe üç kez, “İyi günler Bay Kuş!” diye bağırdı kafesin içinden.

“İyi günler, Bay Kuş,” dedi Bay Suspūs bir kez daha; başını eğerek selamladığını papağan görsün diye kafesi biraz yukarı kaldırmıştı. O sırada hamsterin kafesi koltuğunun altından kayıverdi.

“Dikkat et, kafes kayıyor, dikkat! Andi sıkı tutun!” diye bağırdı Bay Mon. Bu arada hızla iki adım atıp tam yere düşeceği anda yakaladı kafesi ve neler olup

bittiğine bakmak için kapıya gelen Bayan Dırdır'ın eline tutuştururken:

“Ooo, merhaba,” dedi. “Sizi görmek ne güzel. Kafesi biraz tutabilir misiniz? Evet tutabilirsiniz. Klaracık'ı daha fazla bekletmeyelim.”

Sözlerini tamamladığı gibi arabaya koştu.

Bayan Dırdır donup kalmıştı. Kafesi kendinden uzakta tutmuş, bir kafesin içindeki tekerlekte dönüp duran Hamster Andi'ye, bir kocaman bavul ve kuş kafesiyle yanında duran Bay Suspus'a bakıyordu. Ağzına geleni söylemek için derin nefes almıştı ki Bay Mon, elinde büyük bir karton kutuyla gelip kadının elinden aldı biraz önce tutuşturduğu kafesi. Bu arada neşeyle, “İçeriye girelim mi, ne dersiniz?” diye bağırılmış ve soruyu kendi yanıtlamıştı, “Evet, tabii ki girelim. Hadi bakalım!”

Bayan Dırdır daha tek kelime edemedi karton kutu ve kafesle birlikte merdivenleri çıkıp gözden kayboldu. Kocaman bavulla kuş kafesini taşıyan Bay Suspus, oflayıp puflayarak onu izliyordu.

Bayan Dırdır bu arada kendini toparlamıştı. Arkalarından bağırmaya başladı:

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kafesinizi benim elime tutuşturamazsınız, ben sizin hamster taşıyıcınız değilim!”

Ama çok geçmeden bu kez söylenmekte geç kaldığını fark edip başını iki yana sallayarak eve girdi.

“Ev sahiben hamster sevmiyor sanırım. Evet, kesinlikle sevmiyor,” dedi Bay Mon, Bay Suspus’un odasının kapısını kapatırken. “Öyleyse Bay Kuş’la iyi anlaşması gerekir çünkü o da hamsterlerden hiç hoşlanmıyor. Papağan Bay Kuş’u onunla tanıştırsam mı acaba? Evet, iyi olur.”

Bay Suspus karşı çıktı:

“Hayır, hiç iyi olmaz. Bayan Dırdır, hayvanların evde yaşamasını iğrenç bulur.”

“Başka nerede yaşayacaklar?” diye sordu şaşkınlık içinde. “Benim bütün hayvanlarım evimde yaşıyor. Deyim yerindeyse hepsi eve alışkın.”

“Belki de ziyaretime her geldiğinde hepsini getirmemelisin,” dedi Bay Suspus. Kırıcı olmamak için sözlerine çok dikkat etmişti.

“Hepsi mi?” diye sordu Bay Mon. “Yanımda sadece Andi, Fofu, Bay Kuş ve Klaracık var. Nero, Nikolaus, Moppel, Ossi, Tucker ve Luu evde kaldı. Önümüzdeki pazartesi sıra onlarda. Ama eğer seni ziyaret etmemizi istemiyorsan...”

“Elbette istiyorum, çok istiyorum,” dedi Bay Suspus, telaş içinde. “Hatta bunu özellikle rica ediyorum.”

“Çok güzel,” dedi Bay Mon; küskün ses tonundan eser kalmamıştı. Sonra Bay Suspus’un yatağına oturup karton kutuyu açtı ve beyaz bir fare çıkardı. Hayvana gururla uzun uzun baktı. “Klaracık çok güzel

değil mi?" diye sordu. Her zaman yaptığı gibi kendisi yanıtladı soruyu, "Evet, gerçekten çok güzel. Sadece yolculuk nedeniyle tüyleri biraz dağınık görünüyor. Tarak nerede? Sanırım bavuldaydı. Evet, bavulda olmalı."

Büyük bavulu açtı. Bay Suspuz, arkadaşı Mon'un omzu üzerinden bakıyordu:

"Bavulda başka ne var? Oldukça ağır!"

"Ağır mı? Evet, ağır," diye onayladı Bay Suspuz'u gururla.

"Bavul, hayvanların yiyecekleriyle dolu, hepsi birinci sınıf hayvan gıdası, en iyisinden."

Uzun süre bavulu eşeledikten sonra onlarca torba ve paket arasında bulduğu küçük tarakla Klarcık'ın tüylerini taramaya başladı.

"Ha, unutmadan söyleyeyim, önümüzdeki hafta pazartesi değil, salı günü geleceğim. Pazartesi günü Tucker'i kuaföre götürmem gerekiyor!"

"Pazartesi gelmeyecek misin?" diye sordu Bay Suspuz, sesinden çok üzüldüğü belli oluyordu. "Ama mutlaka pazartesi günü gelmelisin ziyaretime."

"Neden? Bunu sana daha önce de sormak istiyordum. Neden pazartesi ziyaretine gelmem bu kadar önemli?"

"Aslında sana bu sırrı açabilirim," yanıtını vermesine rağmen hâlâ biraz kararsızdı. "Ama kimseye söylememen gerekiyor. Cumartesi günü Sams'ın yine gelebilmesi için pazartesi günü ziyaretime gelmelisin."

“Sams mı? Sams da kim?”

“Sams... Sams işte. Daha fazlasını ben de açıklayamam,” dedi Bay Suspuz.

“Demek bana açıklamak istemiyorsun,” diyen Bay Mon incinmişti. “Peki, bu Sams’ın benimle ne ilgisi var?”

“Çok! Eğer bir hafta şöyle geçerse cumartesi günü Sams geri dönecek: Pazar günü güneş açarsa, pazartesi günü bir dostum (yani sen) kapımı çalarsa, salı günü işte çalışırken patronum kaşlarını çatarsa, çarşamba günü iş yorarsa, perşembe günü gök gürülür şimşek çakarsa, cuma günü patronum bana izin verirse cumartesi Sams geri dönecek!”

“Demek öyle,” dedi Bay Mon, öfke içinde. “Demek ben sadece bir araçmışım. Hayvanlarıma, her zaman, eski okul arkadaşımın beni her hafta evine davet edecek kadar çok sevdiğini söylüyordum gururla. Peki, beni gerçekten çok seviyor mu? Hayır, sevmiyor. Beni her hafta davet etmesinin tek nedeni, cumartesi günü sevgili Sams’ının geri dönmesi. Sana şu kadarını söyleyeyim dostum: Buraya son gelişim bu. Hoşça kal!”

Bunları söyledikten sonra fareyi kutuya koydu, kapağını kapattı ve ayağa kalkıp eşyalarını toparlamaya başladı.

“Fakat Mon, Tanrı aşkına, yanlış anladın!” diye bağırdı Bay Suspuz. “Elbette seni çok seviyorum.

Seni evime davet etmek beni çok mutlu ediyor. Fakat zaten beni ziyarete geleceksen neden pazartesi günü gelmeyesin, anlıyor musun beni? Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurum.”

“İki masum kuş mu vuracaksın? Hayvanlara eziyet eden birisin sen!” diye bağırarak Bay Suspus’un sözünü kesti Bay Mon; çok öfkelenmişti.

“Buraya gel Bay Kuş! Gidiyoruz Andi! Çıkalım mı bu odadan? Evet, hemen çıkalım. Zavallı kuşlar gibi sizleri de vurmadan hemen gidelim buradan.”

Karton kutuyu, hamster ve kuş kafesini yüklenip kasılarak odadan çıktı.

Bay Suspus, Bay Mon’un arkasından bakakalmıştı. Çok geçmeden kendini topladı ve büyük bavulu kapıp öfke içinde koşar adım arabasına giden arkadaşının arkasından nefes nefese koştu.

“Sevgili dostum Mon, bir daha düşün istersen,” dedi soluk soluğa. “Beni tamamen yanlış anladın. Ben aptal eşeğin tekiyim...”

“Haa, demek ki eşekler aptal! Bunu duydun mu Bay Kuş?”

Soruyu yine kendisi yanıtladı: “Evet, hepimiz duyduk,” dedi öfkeyle adımlarını hızlandırırken.

“Sadece kaz kafalı biri gibi davrandığımı söylemek istemiştin ve...”

“Kazların da aptal olduğunu söylüyorsun, öyle mi? Duydun mu Bay Kuş? Duyduk evet. Bakarsın

biraz sonra da bütün papağanların akılsız olduğunu ileri sürer!”

Bay Kuş, bu suçlamaya ilişkin bir şey söylememiş, sadece başını eğerek bakmakla yetinmişti.

Bay Mon, tek kelime etmeden hayvanları ön koltuğa yerleştirdi, Bay Suspus'un elindeki bavulu teşekkür bile etmeden alıp arabasına bindi, kapıyı çarparak kapattı ve hızla uzaklaştı.

Bay Suspus, moral bozukluğu içinde girdi eve. Bayan Dırdır'ın kapısının önünden geçerken kadın başını uzatıp, “Bu ziyaret rekorlar kitabına geçecek,” dedi.

Bay Suspus hiçbir şey anlamadan baktı kadına. Sonra, “Neden?” diye sordu.

“Dünyanın en kısa ziyaretiydi bu. Odaya girdi, odadan çıktı. Kendi kendime şu soruyu soruyorum: Madem kalmaya niyeti yoktu, neden koca bavulu taşıttı size?”

“Bu soruyu ben de kendime soruyorum,” dedi Bay Suspus. Uzun zamandan beri Bayan Dırdır'la ilk kez aynı şeyi düşünüyorlardı.

Odasına girdi, masanın başına oturup düşünmeye başladı: Bay Mon geldiği gibi gitmişti ama sonuç olarak bugün yani pazartesi günü bir dostu kapısını çalmış oluyordu; bu sayılırdı. Pazar günü güneş açmış; pazartesi günü, dostu Bay Mon kapısını çalmıştı. Yarın salıydı, işe gidecekti; patronunun kaşlarını çatmaması olanaksızdı yani salı günü de olması ge-

reken olacaktı. Çarşamba günü hafta ortasıydı, çalışırken mutlaka yorulacaktı; bunun için özel bir şey yapmasına gerek yoktu. Cuma günü işe gitmeyip izin yapması gerekiyordu. Bunu ayarlayabilirdi. Patronuyla konuşup o gün izin alabilirdi. Eğer patron izin vermezse gitmeyiverirdi o gün. Etkide bulunamayacağı tek gün perşembe günüydü; o gün gök gürültüsü ve şimşek gerekiyordu ama Bay Suspus ne gök gürültüsü temin edebilir ne de şimşek çaktırabilirdi. Elinden perşembe günü havanın bozmasını dilemekten başka bir şey gelmezdi. Bu perşembe mutlaka gök gürlemeli, şimşek çakmalıydı. Bay Mon gelecek hafta pazartesi günü ziyaretine gelmezdi artık. Bu hafta son şanslıydı.

Havayı etkilemek gerçekten olanaksız mıydı? Aniden aklına bir fikir geldi:

“Evet,” dedi yüksek sesle. “Bu olabilir. En azından denemeliyim.”

Sonraki iki gün özel bir şey olmadı. Bay Suspus her zamanki gibi aynı saatte işe gidiyor, aynı saatte de eve dönüyordu. Sessizdi, dikkat çekici hiçbir şey yapmıyordu. Akşamları evdeydi, gelen giden de olmuyordu. Bayan Dırdır bu durumdan çok memnundu.

Fakat perşembe günü olanlardan kadıncağız hiç hoşnut kalmayacaktı. Öğleden sonra kapı çaldı. Dışarıda, iş tulumu giymiş iki adam duruyordu, yanlarında da kocaman bir teneke levha vardı.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

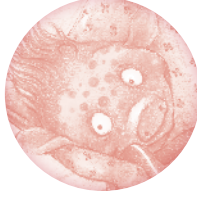
 CAN
ÇOCUK

Paul Maar

SAMS'IN DÖNÜŞÜ

SAMS'IN MACERALARI

2

Sams geri dönebilecek mi?

Bay Suspuz, bir cumartesi günü gitmek zorunda kalan Sams'ı çok özler. Onu geri getirmek için Sams'ın geldiği hafta neler yaptığını düşünür ve bunları bir bir tekrar eder.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

ISBN 978-975-07-1900-4

9 789750 719004